

BORSSZEM JANKÓ

ARENA PARLAMENTARIS.

Fabius és **Horatius**, **Thysander** és **Boeotius** az ő utánozhatatlan ujj-huzásaikban.

Előfizethetni a kiadó-hivatalban : Budapest, Ferencziek-tere 3. sz. Előfizetési díj : Egész évre 8 frt. — Félévre 4 frt. — Negyedévre 2 frt.

Egyes szám 18 kr.

Német-osztrák háboru.

VAGY tíz napig dúlt szörnyű harc
Osztrák s német között.
Szerencse, hogy csak papiros
Papírral ütközött.

Ujságpapíron Sadowát
Bizony a német ért.
Az osztrák toll hatalmasabb
És megtartá a tért.

Ferencz Józsefnek Vilmos ir,
Köszönti melegen.
S újból szövetség napja sít
A papiros egen.

S ha utra kél nyugat felé
A muszka hadsereg:
Az osztrák és német frigyos
Egy csöppet sem remeg.

És addig is, míg a kozák
Vérszomjasan lecsap,
A két frigyos gyakorlatúl
Egymás hajába kap.

Egymás erőit mérik így
És edzik ők csupán,
És újra hű barátok ím,
Rövid tusa után.

A muszkanak tán tetszik ez,
De dünnyög a magyar,
S a bős papir-csaták alatt
Ő csak fejte vakar.

»Ej, adta czéda népei!
Német ez is, az is.
Barátok — és egymást ütik,
Mert hej: »mégis hamis« . . .

ORSZÁGGYÜLESI TUDÓSÍTÁS.

(From our own.)

— 11. §. —

Polónyi Géza. Hogy a kormány a regale-kártalanítást maga vegye kezébe, illetőleg a pénzügyminiszterre bizza, nem fogadhatom el. (Mért nem?) Mert azt független, ismétlem: független bíróságra kell ruházni. Független elemek pedig csak a függetlenségi párton találkoznak, ajánlanám, bizza a miniszterelnök a kártalanítást

az országos függetlenségi körre, mint ad hoc független bíróságra! (*Tisza Kálmán mosolyog.*) Hah! Milyen gúnyosan fanyar mosoly játszik a kormányelnök ajkai körül! Tudok e mosolyban olvasni: azt olvasom belőle, hogy javaslatomat nem fogadja el. Ugy van-e? (*Tisza Kálmán helyeslőleg bólint.*) Látták ezt? Ilyen a kormány! A legméltányosb javaslat elől is elzárkózik, mihelyt az ellenzék padjairól hangzik fel. Kétségbe kell esni az embernek! El vagyok keseredve!

Apponyi Albert gf. Megengedjen a t. függetlenségi párt, de értem a kormány eljárását. Gyanuperral él a függetlenségi párt ellen, hogy hátha párthivei iránt elnéző volna s őket dúsabban kártalanítaná, mint a többi pártok hiveit? Am gyanu nem foroghat fenn a mi pártunkkal szemben, mert az objectivitás érzése nagyon ki van fejlődve a háznak ezen az oldalán. Teszek egy közvetítő propositiót. Halasszuk el a megváltást a legközelebbi választásokig és bizzák a kártalanítást a mi pártkörünkre. Ha aztán a választásokból Tisza Kálmán diadalmasan kikerül, el fogom ismerni még én is, hogy a közbizalom mellette van. Százat egy ellen, hogy a kormány ezt se fogadja el!

Tisza Kálmán (bánatos fejrázással.) Nem bizony!

Dr. Hombár Mihály védbeszédeiből.

— A betöréses lopással két egyén van vádolva: védenczem *Kujtor Ábris* és a tisztelt collegám *Dr. Monyászay József* ur által védett *Seligmann Pinkász*. A bizonyítási eljárás folyamán kiderült, hogy védenczem az udvaron át a nyitott ajtón ment be, míg II. r. vádlott *Seligmann Pinkász* az ablakon mászott be a szobába. Aki tehát, mint az én védenczem, *egyenes úton jár*: az nem büntethető. Kérem fölmentését.

— Védenczem *Buczik Ferencz* még a tárgyalás kezdetén kijelentette, hogy a védelmet teljesen *reám* bizza. Így tehát egyebek hiányában kérem részére enyhítő körülményül betudni, hogy *én* vagyok a *védője*.

— A jogérzet legmélyebb felháborodásával tiltakozom a védenczeim ellen emelt vád ellen. A k. ügyész ur *Horák Illés* és *Pintér Demeter* vályogvető czigány polgártársainkat a gyermekrablás büntetével vádolja és jelen esetben a törvény legnagyobb szigorát kéri alkalmazni. Égbekiáltó következménye k. ügyész úr tévedésének! Hiszen *Kunczó János*, kilencz főből álló családapa, személyes nyilatkozata szerint csak jótékony megkönnyebbülést érez, midőn védenczeim nemeslelkű tette folytán egy gyermekkel kevesebbről kell gondoskodnia! Ez a valódi tényállás. Az pedig, hogy itt tulajdonkép más érdek is sértetik, az e dologban első sorban *competens* atya nyilatkozatával szemben — k. ügyész úr önhitt hangsúlyozása daczára — sem vehető komolyan figyelembe. A tek. k. Tsz. bölesességében bizza kérem tehát védenczeim fölmentését és társadalmi állásukba való rehabilitáltatását.

Apró hírek.

Heti naptár.

- Hétfő.** Budapesten vígan vagyunk : választunk, Városházán új világot támasztunk ; Nem kell tovább Kraxelhuber Tóbiás, Meghizott már, — próbálja meg egyszer más.
- Kedd.** Választottuk Andrásyt is : felsültünk, Ritka vendég volt a gróf úr közöttünk ; Hej ez nagy ur, más rétegen lebeg ő, Rosz ő néki minálunk a levegő.
- Szerda.** Arrébb szállunk : Tisza Kálmánt nevezzük, Károly alá mameluknak megteesszük. Generális, nincs jó dolga magának, Álljon be egy kicsit hozzánk bakának.
- Csütörtök.** Ó-budai zsidó templom kifestve, Kandidálnak, mulat Mózi ma este ; Ó-Budában nagyon sikos az aszfalt, Ott történt, hogy Gerlóczy bá' elhasalt
- Péntek.** Európát öröm hire futja át : »Megejtette Morzsányi a nagy csatát ! Nem történt emberben, lóban semmi kár, Nyugton alhatsz, Petánovics csapol már !«
- Szombat.** Lipót utcát — arra van a városház — Méregeti várostatya háromszáz. »Hová futnak ?« Kérdi a jó publikum, Mindegyiknek a zsebében vádium.
- Vasárnap.** Szállítanak, bérelgetnek, köveznek, Építenek, bontogatnak, csöveznek, Adnak-vesznek jó hivatal, állomást — Te publikum fizethet'd az áldomást.

* * *

‡ **Személyi hírek** Fenyvessy Ferencz »Jó szív« korifeus és parlamenti önhitterjesztő, saját beszédjének hatásától mélyen megrendült. — *Gabazdi Düllő János* lámpásközi futnok, ma éjjel sikeresen végezte kifuvasztati gyakorlatait. — *Polónyi Géza* örvénytvény- és hon-úr Kassára utazott, hogy *Kuhár* Endre sikkasztót parlamenti beszédjeinek valamelyikével önbeismerésre bírja. — *Porhinterő Jónás* utcai kotornok és szenvedélyes szivarvágész ma az Andrassy-uton tett látogatást, és az előtte elmenő hadflak fölött szemlét tartván, a hadsereg kiképezettségéről a legnagyobb elismeréssel nyilatkozott. — *Zichy Jenő* gróf (a fényes ábrázatu) rövidesen Mucsára utazik, hogy Szerbia multja, jelene és jövője felől nagyfontosságú nyilatkozatot tegyen. — *Sütteő Panna* urnő »Vitriol« drámája nagyszámú közönség jelenlétében fényesen sikerült. — *Futtaki Gyula* ur, az Argentini köztársaság ügyvivője, kijelenti, hogy nem lép a hármás szövetségbe, mert politikai és hirszopászati integritását meg akarja őrizni. — *Kunyo János* uradalmi juh-akol-felügyelő -- mint Baromlakról jelentik — gyöngélikedik.

+ **Vizes viccek.** A budapesti korcsmárosok feljebb csapták a bor árát azon méltánylandó oknál fogva, mert a bor-manipulációhoz szükséges vizet messze földről, drága pénzen kell hozatniok. — *Budapesti közmondás*: Borban az igazság, vízben... a tifusz. — *Ez is budapesti szokás*: Beteg a víz — tintával gyógyítják. — *Ha az Isten* annak idején ismerte volna a budapesti ivóvizet, az egyiptombelieknek bizonyosan 11 csapást kellett volna elszenvedniök. — *De hogyan ismerhette volna?* mikor Budapest az ő háta mögött van. — *Szép hazánk* dicső fővárosa egyre emelkedik és nemsokára az első helyet foglalja el a világvárosok között — halan-

dóság tekintetében. Éljen a bölc tanács száz eszten-deig — budapesti ivóvízzel!

> **A vízvezetéki ügynek** még rosszabrá kell fordulnia, hogy jóra forduljon.

§ **Muszáj.** Bár a tudós Akadémja — szive vérzik, szive fáj: — oda a szép *Kóczán-díja* — kiadódott, mert *muszáj!*

‡ **Két debreczeni.** Az egyik *Henczy*, kinek ágyui 1849-ben okádtak vést a magyar fővárosra. A másik *Steinacker G.*, ki maga okádott piszkot az egész országra. *Henczy* katona volt s az ő császárajától kapta a municziót. Hát *Steinacker* kitől kapja a magáét?

> **A Tisza-szivar** *regália* nevet váltott. Füstölje fel!

× **Steinacker** újolagos megválasztatása esetén sem fog lemondani meggyőződéséről, érvén szerinte egy jó állás mindig többet — egy rossz ülésnél.

→ **K-r kassai** számtanácsos addig *trafikált*, míg *füstbe* mentek *fináncz* tervei. Most *kassai* *préselt* a boldogtalan s ugyancsak meg fog tüszkölni a *kassai tubáktól*.

— **A hazai tolvajtözsderől.** *Poszkiszli*: szilárd. — *Szabadkai* negyedmillió *kényszerkölcsön*: csökkenő hangulat. — *Árvapénz*: erős kereslet. — *Tolvaj-kulcs-gyár*: csendesesen záródik. — *Kassai adóhivatal*: ébredő hangulat. — *Ujpesti hatosgyár részvénytársaság*: élénk forgalom. — *Egyesült ó-budai bankó bank*: csekély emelkedés (árfolyam 0'47). — *Budapesti hitelszövetkezet*: nem jegyeztetett. — *Szegedi országos tolvaj-szövetkezet*: jól tartja magát.

△ **Ugy látszik**, hogy a képviselőházban a baloldal és jobboldal csak a karzati oldal bordákra lesz a legnagyobb tekintettel.

ATHEDRAI BÖLCSESEGEK.

— Ha azt az ábrát, amelyet az imént letöröltem, jól megnézzük....

— Hát maga már ilyen korán kezd későn jönni?

— A Columbus-tojás általános ismeretségnek örvend.
— Luther Márton először a szószéken kelt ki.
— A Tizparancsolat így szól... — már megint kikéredzkezik?

— Magának olyan keze van, mint egy ökörnek.
— A phylloxera oly apró állat, hogy ezreknek kell együtt lenni, hogy egyet meg lehessen látni.

— Nem szégyenlik? Ilyen lármát még a szingalézeknél sem csapnak a gymnasiumban.

— Bár a bacteriumok semmi biztosat nem modhatnak nekünk a betegségek gyógyítására nézve: mégis biztatólag mosolyognak felénk.

A FRANCZI KARDJA.

Jó-sziv mézeskalácsostul
Prezentbe kapott kardjával,
Fenyvessy Francz neki lódul
Fabinynek. — Ez reá vall.

De hát nem hiába lángész,
Jó gondolat jut eszébe,
Mind a bámész most reá néz —
Kard nem soká lesz kezébe'.

És hogy szörnyen neki vágna,
Ketté török czukros kardja.
Mit tehetett? Nagy kinjába
Pityereg s fejét vakarja.'

Kapja magát: hősi kardját
Egy morzsáig mind befalja.
Zsenitől sugárzó arczát
Egész ország bámulhatja.

VADÁSZAT.

B—ck visszafütyenti az ő kutyáit, észrevévén, hogy idegen területen jár az ő falkájával.

Önvers.

Mint Rákkeléért Jákob régen
 Szolgálta évek nagy során, —
 Én is beálltam nagy szerényen
 Az én gazdámhoz jó korán.
 És elröpült tiz év fölöttem;
 Gyerek valék — és férfi lettem.
 Im, megszolgáltam Rákkeléért,
 Hérem az édes pályabért.

Tiz évig névtelen' daloltam, —
 Dalt kére minden alkalom.
 Tiz évig én csak **senki** voltam,
 De nem volt **semmi** a dalom.
 Az — ép levén a szárnya, lába —
 Zenegve ment szét a hazába —
 S hol jó elmére s szívre lett,
 Nem bánta meg, hogy útra kelt.

Nem volt dalomban semmi vadság,
 Hisz apja sem volt vad-zseni,
 Hirdette bátran, hogy: »szabadság«, —
 De nem szokott ivólteni.
 Nem készíté dühre, lázadásra,
 Ezt megvetéssel bizta másra.
 Serkente — nem kavarva vést;
 Tettet kívánt — és józan ést.

És im, nemes elismeréssel
 Hivnak ma engem a nagyok:
 »Élő, te dalnok! . . . Merre késel? . . .
 És én kilépek: itt vagyok . . .
 S majd rám rivall sok zsurnaliszta:
 »Ez nem költő, — hisz inge tiszta,
 Rendes haja, kabátja jó, —
 Koltónak ilyen nem való!«

S megnéznék a nagyképű vének
 Pedánsan, bölesen, hidegen:
 »Mit akar ez? — Nem költ az ének!
 Nem a mi fajtánk — idegen!«

És olvasatlan félretéve
 A könyvemet — mint már sok éve —
 Faragsúl a nagyképű vén,
 Tovább, kintbódva, önművén.

É gáncs, e zord közöny hiába;
 Züllötten élni nem tudok,
 S nagyképű akadémiába
 Mit bánom én, ha nem jutok.

Hi tiszta ingem' megbocsátja,
 Ha versem tisztaságát látja,
 S ki a pedánszon csak nevet, —
 Az kedvvel hallja nevemet.

S ez az én édes pályabérem,
 Ezért szolgáltam eddig én.
 A jók figyelmivel bérem,
 A kiknek nincs kéreg szívéen;
 Kik ép ideggel, tiszta észszel
 Érezni tudnak a merészszel,
 Nevetni a bolondokon,
 S hevülni lelkes hangokon.

Nem volt magamról írni vágyum,
 Tollamnak én csekély vagyok.
 Kérdém: »e hétre mi a tárgyam? . . .
 S a doktor *) mosolyog, ragyog.
 De aztán rám néz nagy szigorral —
 Mi lesz, amit furfangja forral! —
 S szól, — hangja tétetett közöny:
 »Mi lesz verstárgya önnek? . . . Ön!«

És így csak állom én a tréfát,
 Melyet kifőze doktorom.
 Megzöngtem, im, a cseppnyi thémát,
 Amely e héten van soron.
 Ne törjetelek pálczát felettem,
 Hisz' doktori parancsra tettem.
 Hi túlböles és tréfát nem ért:
 Ot szidja ez egy versemért!

Kozma Andor.

*) Osicséri Bors e nevezet alatt parancsnokol a szerkesztőségben.

Bizony, mintha csak tegnap volt volna! A tegnap, amelynek méhében gerjed a ma, s ez megint a holnaptól

vemhes; homokszemei a végzetetlen időnek. A jövő bele pereg a multba... így meg amogy... és a többi.

Minden értelmes és érzelmes olvasóban a soraim hegyett leirt szavak: az emlékkönyvben, prédikációban és tárczacikkben, sőt még költeményben is bőven meghempergetett, bánatos és bölcselő tünődéseket ébresztik.

Pedig egészen mást: olyan versfüzért jelentenek azok, a mely a tegnapot s a mát szolgálván, jogot váltott a holnapra, sőt még a holnaputánra is. Érdemes a megőrzésre, mint ama fegyver, a mely a puská porát kilötte ugyan már, de agya művészi faragásánál, mesterialien ciselált részeinél fogva gyönyörűségére szolgál minden finom izlésű embernek.

A *Kozma Andor verses kötetéről* szölok, mely e héten jelent meg a Singer és Wolfner kiadásában.

A nevelő atya büszkesége emeli keblemet, aki az amogy is biztató csemetét ékes virágözásra, gazdag gyümölcsözésre hoztam. A művész ifjunak csak orgona-taposója voltam és vagyok én, akinek drága elégtétele, hogy e messze zengő dalok, himnuszok, vértezett sonettök s odák egy részébe én szolgáltattam a lehetetet.

Vagy tiz évvel ezelőtt — amely időről mi sokat élt s élő emberek úgy beszélünk, hogy csak tegnap volt — verseket kaptam névtelenül a póstán. Gyerekes, ákom-bákom irás — meglepően érett, okos, szép tartalommal. Tán egy titokban maradni akaró apa diktálta a kis fiának vagy akár a kis lányának. Kiadtam e verseket a *Borsszem Jankóban* s szerkesztőben a rendsenél is nagyobb kíváncsisággal lestem, szimatolgattam, gyanitgattam: valjon ki a szerzőjük? Üzenetekkel csalogattam, nézzen el a műhelybe, — de csak nem jelentkezett senki. Barátok és ismerősök faggattak: a vezérverseim írója kicsoda, micsoda? Őszinte vállvonogatásomat részint fontoskodásra magyarázták, amely nem sokallan egy Arany, Gyulay vagy Kiss József nevét sem — vagy pedig szerénykedő kacérságot kerestek benne, mely átlátszó tiltakozással magamra tereli a figyelmet. »Nem szabad megmondanom, mert magam sem tudom.« Ez volt állandó válaszom.

Végre, egy szép délután, kerek arczu fiucska nyitott be nálam. Ismerősnek tetszett, bár hamarosan nem tudtam: hol is láttam? S mert egyazon földél alatt terem a *Borsszem Jankóval* a *Kis Lap*: ennek egyik hü olvasóját véltem látogatásban, aki eljött, hogy — mint annyi más gyermek — ő is bemutassa tiszteletét Forgó bácsinak.

Megsimogattam gömbölyü, virágzó arcját s nevét kérdezém.

— Én Kozma Andor vagyok, felelé.

— A kir. főügyésznek fiacskája?

— Igenis az.

— Öccse Ferencznek, akinek álnév alatt oly szép költeményeit közöltem a *Magyarország s a Nagyvilágban*?

— Ugy gondolom, mondá tétovázva. (Tán hogy megbecsülje a bátyja incognitóját.)

Leültettem kis látogatómat s beszélgettem neki az én számos apró hiveimről, s ha érdeklí, lemehetünk a nyomdába, nézni, hogy készül az a gyermek-ujság. Valóságos bűvös csoda az! A berakó lány a gép szájába

bele tolja az üres, fehér ivet, s a következő pillanatban alól mint teljesen kész *Kis Lap* hull ki: a mesékkel, versikékkel s szép rajzokkal egyetemben.

A fiucska elmosolyodott.

— Nem avégett jöttem... én vagyok az, aki a *Borsszem Jankóba* küldöm a verseket. És szemérmesen süté le égszín szemét.

— Küldi, igen. De a szerzőjük? (Mefogtalak, Kozma Sándor!)

— A szerzőjük is én vagyok, mondá kedves zavarodással.

Elámultam. Hogyan! Ez a szép kis tacsó írja azokat a tartalmas, keményen ítélező, magas színvonalú actualis verseket, melyek a művelt magyar közönségben akkora feltűnést keltettek?

Alig hittem neki. Csakugyan — ez a Kozma fiacskája, a Bandi gyerek, akit onnan ismerek, hogy egyszer-másszor udvarlására voltam ő szeretetreméltóságának, a kir. főügyésznek; akinek előszobájában a becsengetőt nem a merev inas, hanem vigan zugó, pajkos gyerekzaj szokta fogadni. Ennek a hadnak volt egyik, nem termetre, de csengő hangra kiváló tagja — a Bandi, kit leánytestvérei vidám panaszkodással azzal árultak be nekem, hogy rettenetes zsarnok. (E részt jól conserválta magát, mert közöttünk is »kis zsarnok« a neve.) Tehát ez a Bandika, aki 17 éves volt ugyan bár, de lányias tiszta, csupas, kerek arczával 12 esztendősnak látszott — ez a süvölvény írta azokat a verseket, amelyek mögött én egy megszürodött s a tapasztalatok tömör kövén megélekedett elmét sejtettem!?

Kértemre legott beszegődött hozzám a lap konvencziós heti poetájának. Meg köll azonban jegyezmem, hogy Bandival lehetetlen volt amolyan merev, üzleties szerződéses viszonyt kötnöm, mint amilyen más szerkesztő s dolgozó társai között áll fenn. A *Borsszem Jankó* szerkesztősége egy családdá lön, melyben én voltam a kényeztető apa, Bandi a kényeztetett kedvencz, kedvencze többi testvéreinek is a *Borsszem Jankóban*, s mint ilyen mindannyiunknak szeretett zsarnoka — de mindig jó fiu és testvér, akitől a szerkesztőség tagjai szivesen tanulták el, hogy egymást s a lapot s a szerkesztő papát szidni, megrétfálni s boszantani szabad, de szeretni muszáj! És így a Bandi gyerek családias hajlamainak nem csekély része volt abban a vidám, folytonos barátkozásban, mely évek során át nem csak a szerkesztőségi gárdának, de e lap olvasóinak is számos derült órát szerzett.

Ez volt a *tegnap*.

Ekkor jött Kozma Andor teljes tudatára az ő költői genrejének, mely nem utánoz semmi bel- vagy külföldi mintát, hanem valami új, tüzetes alakja az alkalmiakkal foglalkozó költészetnek. A régi »Kladdera-datsch« mutathatott volna neki ebben példát — ha hírnél egyebet ismert volna e lapból. A *Borsszem Jankó* régibb folyamaiban föl-fölzendül néha egy velős irányvers Dóczi, Rákosi s később Ábrányi Kornél tollából. De bár mozgalmas volt az a kor is, a *Borsszem Jankó* irástudóit ritkán serkenté szózatatos dalra. Az élcz röppentyűiben, a humor szivárványos játékában, a szatira

sistergő lángjaiban, az elmés polemia apró puskatüzében pattogott el s robbant fel a legénység löpora.

Allandó heti ágyuzást csupán Kozma Andor folytat e lapban — s egy-egy sütése nemcsak nagyot szól, de talál is. Az ódiság bástyáiba réseket nyit, tönkre zuzni segít a léhaságot, a nyegleséget, a hazugságot, a rágalmat; vagy ünneplő dörgéseivel dicséri a nagy fejedelmeket, költőket s a népek szabadság-szerelmét.

Ezt a műfajt Kozma Andor tehetsége és egyénisége teremté meg, de a budapesti, a speciális magyar viszonyokból nyert benyomások folytán.

Igy lett a *ma*.

Egészen más ez, bár még mindnyájan szeretettel emlékezünk a tegnapi. Bandi ma már nincs közöttünk testileg. Egy okos és hatalmas magyar pénzüzet lefoglalta őt a maga részére, s ebből a minden jóra formálható anyagból csinált kitünő üzlet-embert. Bandinak sajátos, erős gondolkozására jellemző, hogy fényes eredménnyel járt vizsgálatokkal fejezve be a jurisprudentiát, nem törődve az igazságügyi téren reá leső nagy proteccióval: elment egy biztosító intézethez, el a vidékre, kötni és oldani rengeteg ötszegekbe menő üzleteket. Jó keresztény — igazában jó *kereszttyén* volta mellett is (mert kálomista a gyerek) megmutatja, hogy tud ő lenni zsidó is — nem e szónak nálunk járatos, de igenis abban az értelemben, mely a gyors felfogást és ítéletet, a kereskedésnek nemzeteket gyarapító szellemét jelenti.

Mig hivatalában a pengő prózával foglalkozik: ha onnan kiszabadul, mi sem kedvesebb neki, mint a csengő dal.

Magánélete egy bájoló idyll. Örülten szerelmes, mohó szívvvel sietett megházasodni oly korban, mikor a vele egyvívásuk még az aszfalton hódítanak, a Hangliban feszítenek, s nem a maguk, de a más feleségén jár az eszük, nem gyermekeket, de kőrmöt nevelnek, s komoly perceikben keresik az olcsó hivatalt.

Miskolcz egyik hátulsó utcájában, virágos udvaru kis házban, mosolygós boldogságban folytat elvonult életet egy szép, jó és vitéz asszonykával, buzgón ringatva és hordozva apróságait, akik már fogzanak.

Mi féltettük, hogy a provincia tompító csüdjében, hol különöz módra sem társaságba nem jár s ujságot is alig olvas, tisztán a képzelem édes betegségébe esik, s ha dalol, lesz amolyan lyrikus, de nem műveli majd az ő saját genrejét.

Csalódtunk. Az ő kézirata mindig pontosan állit be a csütörtök reggeli postával, s leveléből gördülékenyen majd harsogó, majd enyhén zengő rimekkel ömlik asztalomra a megverselt legfrissebb actualitás. Minden esetre figyelemre méltó, hogy ujságot nem olvasva, maga ujságot ír. Föl-fölkeresi őt ugyan szerdánkint egy-egy szerkesztői távirat, hogy utba igazítsa, egy szóval megismertesse vele a helyzetet; — de már az csakugyan az ő saját szimatja (ő cumberlandismusként nevezi s nagyra van vele), hogy néhány rövid jelzőből kiérzi s elevenén tapintja, mi is történik most a nagy politikában, vagy a forrongó társadalomban, melytől oly távol él.

Tegnap óta sokat fejlődött.

Ma már feltétlenül *biztosra veszi* azokat a feladatokat, melyekkel előbb csak bátran *megbirkózott*.

S ír ő sok egyéb mindent is örömmel s vig bőséggel: prózát, apróságot vegyest. De a kötetlen beszéd laza fegyelme áradozásra ragadja néha, míg a méret és rím szigorában megizmosodik, megnő, tartalomban gazdagul, sulyban nekedik, nyelve tisztább és tömörebb. Hogy többnyire boldog könnyűséggel produkál: ezzel sem gáncsol, sem dicséretet nem akarok mondani, csak épen constatálom. Hányszor megesett, hogy, fogytán lévén a kiszabott időnek, telegrammban küldtem a thémát s egy órával rá telegrammban vettem a verses választ. A gyors produkálás, ha áldása is a lapnak, az íróra nézve végzetessé válhat. De magamról tudom, hogy a végső pillanat műve nem mindig a legsekélyebb: a szorító percz tüzelő, központosító ereje fölé néha egy darab lelkesedéssel; maga az idő rövid volta sokszor egyenértékű az inspirációval. Nem tagadom: az ilyen demoralizáló hajszát némely esetben megsínli az igazi tehetség. De Bandit ettől nem félttem. A nap történetét szolgáló költészet hasonlatos a készségben levő katonához, ki minden pillanatban várhatja a vezényszót: »tüzelj!» A belső életnek édes-bánatos izgalmaikat csupán kapóra szedi rímekbe a költői andalgás — amely inkább hasonlatos az erdőt-mezőt járó vadászhoz, lesve ivének-szivének idegére a vadgalambot, a fejedelmi sast, a csattogó ártányt, a csörtető szarvast, a szelid, bársony pillantásu özikét, hogy megejtse.

És szabad perceiben ő járja az Avast s a Bikket.

Kozma Andor, sokat, gyorsan és jól ír; de nem szeret a közönség elé tolokodni. Megvárja, hogy oda hívják. Hogy nem sürűbben akadunk nevére, nem csoda. Ha néha napján mégis látjuk, ez azt bizonyítja, hogy bár évek óta távol él az irodalmi központtól, itt még sincs elfeledve. Ez nem az igazi szó: folyton emlegetik. Így igaz.

Most megjelent kötete után bizonyára még inkább eszébe jut azoknak, akik hivatva vannak a tehetségeket a közönség elé vezetni. Abban a szellemtől szikrázó előszóban, mellyel Dóczi Lajos e gyűjteményt bevezeti, nem csak a könyvre, de annak írójára is felhívja a magyar olvasó közönség figyelmét.

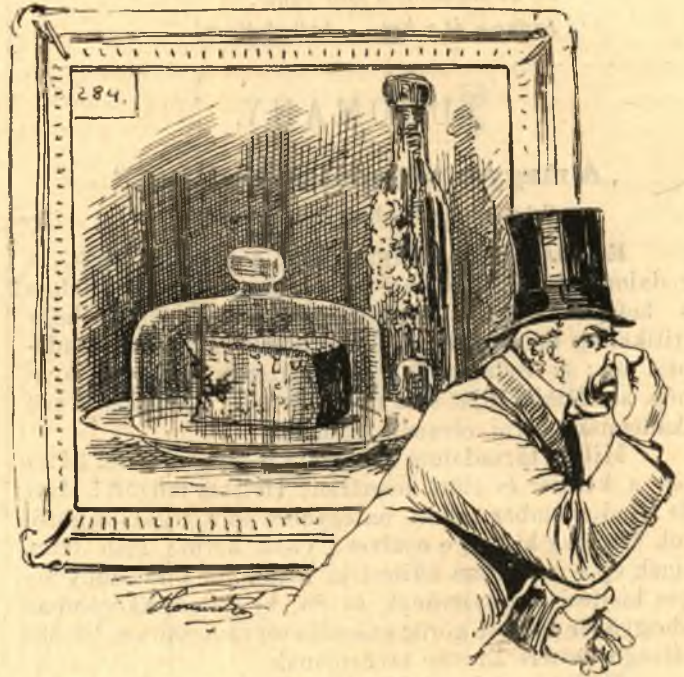
Amit ezenkívül még szépet és jót tudok az én Bandim felől, azt a *Borsszem Jankó* 1000-ik számában megirtam. S mondhatnék róla még több szépet és jót, ha attól nem tartanék, hogy már nem is dicséretnek, hanem dicsekedésnek vennék.

CSICSERI BORS.

CYCLOPEDIA.

Gyermekeladás = szülés. — *Angyalcsináló* = szobrász. — *Lelkész* = fináncz. — *Bánatpénz* = amit a pompes funéresnek adunk. — *Szörzsúlhasogató* = borbély. — *Nyirettyű* = olló. — *Nyomatvány* = tyúkszem. — *Ötönny* = a nyelv. — *Donga* = darázs. — *Vágány* = sniczli. — *Herceida* = Szt-György-tér. — *Igyévény* = nyakleves.

A V T A R L A T

Bellis Hubert. *Apelles* festett szőlőjét megszállták a verebek; *Bellis* ur festett savanyúságától nyála foly a nézőnek.

Fouace G. R. *Bellis* ur festett uborkáitól nyála foly a nézőnek, *Fouace* ur sajtja meg az orrát csavargatja. *Quel fromage. M. Fouace! Comment avez-vous trouvé le moyen de lui faire tenir la pose?*

Mednyánszky László b. *A rém tehén, vagyis a hazajáró Virág.* A kísérteties belga *Vierz* s a spanyol *Benlliure* — magyarúl. Mert mindenek előtt magyarok legyünk, messieurs!

Spányi Béla. Tükröző üveglap mögé rejti el szerényen művészetét. Ha nézője nem sok akad is — de bele nézője annál több. Előre, hölgyeim! (Vége következik.)

Dillens Julián. *Busongó lányka.* Bánatában annyira elmélyedt, hogy a talpait csiklandó nádszálak sem képesek mosolygásra deríteni.

† Lenhossék.

*Meghalt az agg tudós. Eltűnt vele
Sok czime s czifra szép érdemjele.
De szellemétől a jövő tanul.
Erdeme él s hat — halhatatlanul.*

TUDOMÁNY.

„A magyar társadalom irodalma.“

— Schwarz Gyula akadémiai altató dala. —

Első tekintetre kitűnik, hogy a magyar társa- és irodalomnak közös *végzete* van: a lom. — A társadalom is befogad magába minden ujszülöttet, anélkül, hogy kritikailag megvizsgálná, lesz-e belőle valamikor akadémiai tag; az irodalom is fölvesz minden ujonczot, a ki még akadémiai díjat sem nyert, de még csak nem is tud akadémiailag írni, olvasni, számolni.

Milyen társadalom ez a mai! Négyezer évvel hátra van a kétezer év előtt fennállott Hellász mögött! Mert itt minden ember tudott, ha egyebet nem, legalább görögül. Ma meg ki érti e nyelvet? Csak kettő: Télfé Iván, kinek ép e napokban állított ki Trikupisz kisasszony helyes kiejtési bizonyítványt, és én, ki gyermekkoromban édesgyökér helyett görög szógyökeret rágicsáltam, büszke kétségbeesésére Σπερσι tanáromnak.

Miféle irodalom! Mind csak azon van, hogy a közhözség megértse, olvassa és terjessze. Semmi törekvés a classicitásra.

Ilyen a másik lom is — a társadalom.

Milyen egyoldalú! Elég lesz egy példát felhoznom. Az országgyűlés tagjaival, mint társadalmi tényezővel, az irodalom nem foglalkozik. Legföljebb Kákai Aranyos, Mikszáth Kálmán. De ezek is kik? Irodalmárok. Láttá őket az akadémia? Akadémiánkon kívül álló körök említnek ugyan egy Borsszem János nevű embert is, hogy ez állítólag husz év óta szintén foglalkozik a társadalom rostálásával, de ezt egészen a maga kezére teszi, semmi összeköttetésben nem áll az akadémiaival, mint ilyen tehát az akadémia termeiben számba és számba nem vehető.

(E mohos akadémiai vicczre egy akadémikus hágyadtan kinyitja szemét.)

De térjünk a dolog másik oldalára. (Mit? Másik oldalra? Az akadémikusok a másik oldalra fordulnak.) Az irodalom *urfičskái* meg merik támadni az akadémiaát. Azt az akadémiaát, mely akkor is volt már, mikor ők még nem léteztek, és akkor is lesz még, mikor ők már rég meghaltak. Azt az akadémiaát, mely szilárdan megállja helyét és minden viszon- és más egyéb tagság daczára még most is ott van, hol 50 év előtt volt és 100 év múlva lesz.

És ez a baja a társa- és irodalomnak, hogy nem elégedvén meg a régi viszonyokkal, új társadalmat és új irodalmi vállalatokat hoz létre az akadémia daczára. Így

állottak elő az anthropo-, philolo-, geologiai, történeti, földrajzi, természettudományi és egyéb társadalmak, mind saját külön irodalommal.

De mik ezek az akadémiaához — azaz hogy az Akadémiahoz képest? (Ugy rémlik, eddig kis *a*-val ejtettem.) Azok mind a jelennek dolgoznak, könyveket írnak, melyeket mindenki ért és olvas; elfecsérlik erejüket olyan kérdések megoldására, melyek ma napirenden vannak, de holnap már idejüket multák. — Az Akadémia ellenben az eszméket féltékenyen zár alatt tartja, könyveit, az emberiség e drága kincsét, nem dobja ki a piacra, hol most úgy is annyi a könyv, hanem gondosan őrzi, hogy legyen a késő unokáknak is tiszta forrásuk, ha majdan szellemi szomszúság szállja meg őket.

És ezt az ak — mondok Akadémiát támadják meg merész kezekkel azok a bizonyos urfičskák.

A magyar társa- és iro — — fájdalom ilyen!

Sanyaró Vendel nyögései.

— *Succi-egyletünk* tegnap rendkívüli ülést tartott. Kikötöttük egymás közt, hogy a *Succi-egylet* tagjai fel vannak jogositva egymást »per tu«-val szólítani.

— *Malaszt és malacz*: milyen összehangzó e kettő!

— *Irigységgel* nézem a gesztenyét. Milyen jó bélelt köpenyege van neki.

— *A rendőri* közegek ránk diurnistákra is gondolhatnának, ha tiltott vadhuszt koboznak el.

— *Mikor a tintám* elcsep-pen, mindjárt disznóhusra gondolok.

— *Ami sorunkon* már többet segíthetne egy kis »kérdés«, mint a sok »kérvényezés.«

— *A hideg* közeledtét legsúlyosabban én érzem, mert egy kis kocsonya után már hetek óta lel a hideg.

— *Kérvényeztünk*, hogy állandósítsanak. Mire? *A hivatal* állandó, a fizetés állandó, hentes, kofa, krajzler állandó, haskorgásunk — állandó.

— *Annyira* ingyencz vagyok, hogy még a legfinomabban készített tésztákat és pecsenyéket sem szoktam enni.

— *Azt mondja* nekem az opera portása: »Hallja, a maga bőrében sem szeretnék lenni.« — »Hiszen nem is férne el benne!« — *nyögém* vissza.

— *Felmondta a hitelt* a madám; kénytelen leszek a »*Budapesti Ujság*« kis hirdetéseiben közzé tenni: »Egy csinos fiatal ur mosónét keres. Ajánlatokba arczkép csatolandó.«

High Life

Ce jeudi.

Krriicsl,
Eh mais!.. á Tyulerrl —
kéquerr á mi kéquerrünköl.
Há nincs is még áz ápái posi-
tióbán — legálább hódit áz
ápái posebán.

Áz ős ázt mondtá: nem
ádózunk!

Áz unoká ázt mondjá,
mint á frrencziá pitypálátty:
»paye tes dettes! — paye tes
dettes!«

(De én, mint á mákács kos,
titokbán bégem: Zsamäh!)

Frreinderrl, áz volt egy
maiden speech!... á hány
maiden volt á kárrzáton, mind
spicczelt rrá.

C'était cicéronien, demosthéna, quintilianesque,
isocratique — by Tosca!

De erről most nem hegedülök neked. I pin Sar-
rahsatt! (Mirrxt'n többsinn?)

Komm und schau!

Tschau!

Yours only

Monokles.

Az uj tiz parancsolat.

— Kiadta Tisza Kálmán a regale-jogtulajdonosoknak. —

I. Én vagyok a te Urad, Mindened, a ki tégedet
most kihuzlak egy kissé az adósság sarából.

II. Ne legyenek neked idegen uraid, hanem légy a
magad gazdája. Ne végy fel idegen pénzeket, hanem
rendezd a vagyonodat azon szép summából, amely most
a markodat üti. És ne alkoss magadnak légvárakat sem
az elmúlt idők dicsőségére, sem a jövő hiú reményére,
hanem fogd meg a dolog végét. Mert bizony, bizony
mondom tinéktek: a dologtalanság megbünteti az apák
vétkét harmad és negyed iziglen, ellenben a munkásság
áldást hoz ezer iziglen.

III. Ne tegyed föl hiába a te nevedet váltóra.

IV. Emlékezzél meg a választás napján a te
Uradról. Mert tiz napig dolgoztam, míg e tizedik pontot
keresztülvittem és még a tizenegyedik napon sem
pihentem meg. Azért emlékezzél meg e szent napról
te is, a fiad is (a lányodnak nem kell), a hites feleséged
is, a komád is, a sógorod, és valahány választó polgár
van a faludban.

V. Tiszteld a te apádat és becsüld meg a pénz,
hogy hosszú maradása legyen nálad.

VI. Ne kártyázz.

VII. Ne parádézzál.

VIII. Ne lopd a napot.

IX. Ne tégy hamis adóbevallást.

X. Ne kívánd vissza a regale-jogot. Ne kívánd
a te felebarátodnak sem miniszteri, sem kormány-, vízi-,
vagy utbiztosi, sem kataszteri, sem napidijasi, sem egyéb-
nemű hivatalát, ha nincs hozzá qualificatiód. Ne járjon a
nyakamra hivatalt kunyorálni se te, se fiad, sem semmi-
nemű sógor-komaságod, mert én vagyok a te örökkévaló
ministered, aki kivezettelek tégedet a magad rabságá-
ból, és megmutatom te neked a szorgalommal, tanult-
sággal és takarékossgal ismét tejes-mézes Kánaán
földjét.

Nyilt levelek

Ifj. gr. Andrassy Gyulához.

— 10 §. —

Méltóságos gróf ur!

Apja fia!

Nagyon helyes volt, amit mondtott! Csak sok ilyen
beszédet méltóztassék tartani és a corruptiót üldözni
mindbalálig.

De ne nálunk keresse Méltóságod, nálunk földes-
uraknál.

Ha mi a regalét eltagadtuk, az nem történt rosz
szándékból, csak épen régi megszokásból.

Tradiczió a német időkből!

Hanem van elég corruptió egyebütt, más osztályok-
nál. Ott a kereskedő, iparos, beamtervilág! Ott fogalmuk
sincs a becsületességről, tisztakezűségről, szóval azokról
az elvekről, melyeket mi magasan fenlhogtatunk.

Máskor oda méltóztassék legyinteni! Erre kéri
gróf urat

kész köteles szolgája

ÁPORKAI BUZÁS GERZSON
regále-eltagadó.

*

T. cz. Szent György lovag urnak

Országház.

Gróf és lovag ur!

Hallom, hogy meg akart engem ölni. S azzal hize-
leg magának, mintha elvben csakugyan már elpatkoltat-
tott volna.

Szó sincs róla!

Olyan jól érzem magamat Magyarországon, pik-
kelyzetem annyira megvastagodott ebben a kedvező kli-
mában, hogy még vaskosabb dárdák sem járhatnak át
rajta. Egy kis karczolásat pedig föl sem veszek.

Sajnálom jóakaró fáradozását, de nem tehetek róla.

A CORRUPTIONALIS SÁRKÁNY.

Tönődések

Seiffensteiner Solomontól.

✧ O Gráf Ondrásse Jola oreságnál is lehet látni, hojd ha az első kiadás jól elkele, o második kiadást már lapozgatás nélkül is prenumerálnak.

✧ Mastand igozán o dzsen-tri lesz legény o sárdában.

✧ O vidéki tokorékpéndztárok najdon hasonlodják o lotrihoz: oki todnilik kopjo o részvényitül dividendet, oz sinálta ed ambo; oki elod o

részvényget, oz sinálta ed terno. O quinternót sinálja o direction.

✧ Ho bele üntenének o bort o bodepesti vízvezetéki vízbe, tán megjovólná tüle... a Wein.

✧ Ógy látam, hojd oz egész pálinko vito sak víz lesz o Tiszo Kahlmann oreság molmára.

✧ Mikar o Krausz Lojos oreságnak grotoláltam és mandtam neki, hojd odjansak szép opró péndzbe kerülhete o mondat, mosologva felelte: »Spir l dos?»

✧ Láttom edszer ed spiritosz fábrikt. Iszonyó najd kádokbon ongyi küküricz, hojd oz embertül o szem fájdolt meg bele; osztán rémisztü gépek sinálták olejan lármentot, hojd ettiül meg o főle zógott oz embernek.

Mikar pedig jotottunk odo, hun o spiritosz kijün, láttonk okkorka vékony sogárkát, mint o jofa. — Ez o spiritosz fábrik jotja nekem oz eszibe, mikor hollom oz országgyűléstül oztot o najd zojgolást és látam oztot o gewaltig apparát és látom oztot o seppeske kis spiritoszt. — Hanem hát gandalam, hojd ott is, itt is morod elég sak czefre; ez pedig jó oz ükrüknek.

✧ O fíotol Ondrásse Jolo oreság dicsüségirül jotja nekem mindig osz eszibe o Dóvidl Smojger. — Ű mandta nekem eztet: »Hojdho nekem von péndz, okkor idj irok o kereskedünek: »Itt köldök mogának kétszáz florint, köldjön nekem hósز dorob vászon; ho okor — jó; ho nem — nem!« És ez bizomosan köldi. Ho pedig nincs von péndz, okkor irhatok még olejon szép levelet, még se nem köldi o purtétot.« — Oz Ondrásse Jolo oreságnak is von péndz, meg edj hires táti, hát üneki nem kell sok stílisztik, mégis megkopjo o dicsüségt.

✧ O Gott erhalte nóto megint sinálto o Pozsonbo edj kis heczt. Nem lehetne ezen segitni, ho más névt odnának ennek o notának? Tolán eztet: »Gott behüte!«

Vodj tolán lehetne ütven krojczárért megmogyorosodni, ógy, hod: »Isten mentsen!«?

✧ Milán osztot igéri, hojd nem házasodja mogát ójra. Miér? O szerbek nem engedik, vodj o szervek?

✧ O Schwartz Jola oreság oztot állit, hojd najdon emelte o tekintélyt o képviselüktül o Deók Ferencz nimbosza. En is tonálok oztot, hojd o szedü jerekek vannak büszkéek oz ü mesterségükre, o miótátul o Bloho Lojza felsopto kollegának tülük.

Szösszenet.

Erkölospolitika?
Fából vaskarika!

Krazehuber Tóbiás

preschpurgi házi ur okoskodásai.

Czu tumm!

Ety üllen komédi!

A hotyfóderl glumpert-nag nem gell a fégedesárgo. Bedik ik moguk fégede sárgo: fégede osz osdobazsákdull és sárgo a tiheségdull.

Mink, omi pelet teszunk a hexti loyallidatt min-tenpe; mink, omi eszunk kaiserfleisch, Kaiserschmarn és kaisersemmel — mink edszere goplaljung, a tyomra izz, a szife izz, omipe poszog osz ikozi badriodizmasz! Sámé!

No gellert follna ládni ósztod o skándáll, ómi dzsünálltag ósz o ganásszen-jogásszen panda! Nem göll neki o »Gott erhalte«, omit gompaniroszda ety Haydn, honem göll neki o Ragoczy, omit uaditanag ety Heidn-volk.

Müllen idék, müllen idék! Jesszász von Grammat-Neisiedl!.. ha folná ety gis dervenyes rend epe a puapár uaszákpa, már régen peszellung folná fele nímedull.

A barann von Eibischeig, ómi ety naty tiblámád ézs indim brodeker én hoszám, mosolokta és mondta csentezsen: »würd schon gómen!« Na jó fan — ming, ómi ismerung és szeredung osz exlencz herr fan Schmerling — ming fárhadung!

Hónem ómi mekind leksamaró folld osz enyim opoi gepli: düllem a tyereg, o Krasznahubay Olodár, osz pégde osz én dulojdon oblokom alatt: »Abczug!«

No, fogok abczign — és fogok abczign o deszta-mentba osz erekségbull izz, ézs gopsz fölomi, ómi nem lesz se kaiserschmarn, se kúnigschmarn, honem csag ety geszenzések piagerliche »schmarrn«, mit ganslfiasz!

P. p.!

THEATRALIA.

Budán penészes zugban nyomorog

Egy primadonna súlyos betegen,

Részvétell kürtölik a hirlapok:

Magyar színésznő, — s szánják elegen.

Fordit az olvasó a hirlapon,

Hol »színház« áll s egyéb »szórakozás«,

S olvassa ott minden vasárnapon:

»Az Orpheumban két előadás!«

(Folytatása a mellékleten.)

Budapesti népdalok.

— Fájja Czirok Alfonz aszfaltbetyár. —

Kihivok valakit,
Vagy engem valaki,
De a baroneszt ne
Fixirozza senki!

Mit nem fognak rám az anyósok,
Hogy én csélcsap Don Juan vagyok.
Pedig én most is imádkozom —
Telekkönyved lapját forgatom.

*
»Hitelbe« alszom el,
»Hozomra« ébredek,
De már sokkal szűkebb
»Credit«-et élvezek.

*
Járok, járok a százházi »kiáltón«,
Reisz ur, Reisz ur prolongája a váltóm!
Még egyszer hadd mulatom ki lelkemet; —
Úgy is tudom: eltemet a
»Fragezeichen« engemet!

*
Futtatás után az estve
Láttam Őt is a ligetbe;
Fájni kezdett szívem tája
Szépség-konkurrencziára.

KÖRUTAZÁSOK

Árjegyzéke

a fővárosi menetjegy-iroda által tervezett és kombinált kereskedelmi, tanulmány-, kék-, nász-, és egyéb keleti kirándulásoknak.

1. Utazás I. osztályon Konstantinápolyba; I. osztályu ellátás; I. osztályu Medsidje 600 frt.
Ugyanaz Medsidje nélkül 550 »
Ugyanaz ellátás nélkül 500 »
Ugyanaz utazás nélkül 300 »
2. Utazás II. osztályon; II. osztályu ellátás; II. osztályu Medsidje 450 frt.
Ugyanaz Medsidje nélkül 435 »
Ugyanaz ellátás nélkül 350 »
Ugyanaz utazás nélkül 250 »
3. Utazás III. osztályon; III. oszt. ellátás; III. oszt. Medsidje s az 1 és 2 alatti egyéb kombinációk az első osztály megfelelő kombinációjának 60°/_o-a.
4. Tudományos felolvasások, a klasszikus helyek történetének ismertetése, osztály szerint 40, 30, 20 frt.
5. Kihallgatás a padisahnál 50 frt.
6. Ebéd a szultán asztalánál 35 »
7. Ugyanez evőeszközzel 40 »
8. Barátkozás a török urakkal 20 »
9. Köszönő nyilatkozat a szultántól . . . 18 »
10. Török muzsika görögtüz mellett . . . 6 »

IDÉKI TROMBITA

A költő utja.

Székesfehérvár, decz. 4. (d. e.) Vörösmarty születése napja alkalmából tartandó ünnepen Ábrányi Emil költő ur felolvasást fog tartani.

Székesfehérvár, decz. 4. (d. u.) Az ünnepelt megérkezett. Fogadtatásánál az állomási főnökön kívül nagyszámu vasuti személyzet volt jelen.

Székesfehérvár, decz. 4. (este.) Az ország első honadalárja, a koronás fők magasba tekintő, lenéző látnoka az ősi koronázó városba bevonulván, a »Magyar király« fogadósa által fogadtatott.

Székesfehérvár, decz. 4. (éjjel.) A nagy költő álma fölött isten őrködik. Lélegzetvétele rendes, csak hajnal felé ment át dactylikus hortyogásba.

Székesfehérvár, decz. 5. (reggel.) A költő még mindig alszik.

Székesfehérvár, decz. 5. (d. e.) Ő felébredt. Fürtjeit rendbe igazítván reggelihez ül. Jambusait keresztülvetve egymáson, három hexaméter kolbászt és két liter teát früstököl. A nagy literátort a bámész pinczerek lobogó asztalkendővel üdvözlük körül.

Székesfehérvár, decz. 5. A város lázban, a költő lendületben: zsufolt terem, éljen.

Reb Menachem Cziczeszbeiszer

szörnyű átkozódásaiból.

— Üt florin ledjen sopán o zsebedbe és oz express orienton ebédeldjél!
— Ledjél te ed csoda szölött!
— Oz erdüben odjál o forkosoknak tábledót mogodbul!
— Oz ojságok kürüstüt tedjenek o neved mellé!
— Bámuljanak o »jó szivedet« spiritoszban!
— O Szimics kofferjában tegyél te ed kéjtozást!
— O pamp fúnéber rendezzen o te tiszteletedre fáklós zenét!

- Nyogodjál békében!
- Gozdogodjál meg ójpesti hozsasokkal!
- Tonoljanak te rojtod a barbél inosok fogat hózni!
- Ledjél te segéd oz omerikános schnellferkaufertul o városerdüben!
- Tehén nyoljon ki minden reggel o szemedet!
- Ezer merinó birkád nyírás elütti napon szoldjon bele oz égü okolba.
- Ledjen te tüled o vü o Sonyoró Vendel oreság!
- Üt grommal ledjél te nchezebb o Sonyoró Vendelnél!

Pokrócz Ádám vasuti kalauz

nyájaskodásai.

Azsongya: »Tehelyi mert vasutnyi,
Magyar állam fizetnyi.«

— A fővárosi tanács azt akarná hogy rendezzünk minél több esztra-czukkot az ország nevezetességeinek megtekintése végett. Ugyan kiknek a számára? Mikor így is ritka a piczula!

— A pályafentartási osztálymérnök urak megkövetelik minden helyre bakter-nétul, hogy a szolgálatot érteni kell.

— Bálint kollega istáncziát irt a fődirekcióhoz a felesége nyugalmaztatása iránt, mert a »borda« már igen vén salakbakter.

— Legujab menetrend: 202. sz. gyorsvonat indul Budapestről Szt. György napkor, érkezik Csabára Szt. Mihály napján.

— Ha egy hajadonka kizökken az életpálya vágányából, beáll kaczér frajlának.

*

— Pokrócz Ádám dalaiból. —

„Segélymozdony kell!“

Külön szakasz második osztály — Látom a jó öreg urat:
Nászuton egy házaspár... Be megrörte a vagon!
A menyecske huszonhárom, Csüggedt, fáradt, bágyadt, lankadt,
Férje hatvan fele jár. Meg van szilálva nagyon.

Az utazás vége felé — A menyecske szép homlokán
— Rákos körül lehetett — Harag tüze villan fel:
Bezállok a kupétába — Nem nehéz azt kitalálni —
Hogy elszedem a jegyet. Ide »segélymozdony« kell!

— Forbercz, te rosz masinyista! Me—hettt!!!

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

„O tempora!“ Az a hír, hogy a »kék macska« folyamodott a tanácshoz a circus építése ellen, megerősítésre vár. — Vén diák.

Bizony többször is jó volna az öreg a háznál. — Anc. Mart. Nem hagyjuk kárba veszni egészen. — P. D. Levél ment. — Siculus. A kértett könyv czime: »A tolvaj élete«, szerzője Berkes K. Tömege az érdekes és hasznos megfigyeléseknek. Az olvasó megtanul belőle »tolvajul«, ami adott esetben védekezést is jelenthet. Kár, hogy a hálás anyag nincs irodalmilag feldolgozva: ami alatt szabatos előadást s bizonyos o-e-onomiát értünk. Ez annál feltünőbb, mivel a tartalmas, vonzóna írott előszó e részben vára-kozásokat költ. Egészben véve azonban s főleg mint e nemből való kezdet: érdekes és tanulságos olvasmány. — H. I. Levél ment. — K. I. Őn így zeneg: »Kovács kedve szerint veri a vasat, én is kedvem szerint öntök sorokat.« Ezt a jogát el nem veheti senki, csakhogy nekünk meg szabad azokat nem közölni. A kovács ütései alól csak kipattan a szikra, amit az ön verseiről nem mondhatunk. — S. I. Ne találja feltünőnek, ha kevesebb író kerül ki a szedőkből, mint első láttatva gondolná az ember. Az átmenet

a polgári iskolától egy tudományos munkához, melynek teljes megértésére hiányzik az ifjuban a közbeeső disciplinák sora, hirtelen történik. S azt a bizonyos művet is, mely a tenaculumban előtte rezeg, többnyire csak töredékekben ismeri meg, mert más részét más szedi. Annyi áll mégis, hogy munkásaink közt a »nyomdász« a legintelligensebb, s elégtétellel nézhet föl Frank-linra s Proudhonra. kik szintén az ólmos szekrény mellett kezd-ték fényes pályájukat. Hogy a sok vers, novella, melyet éven át fiókjaikból kikaparnak, nem marad következmények nélkül, elég példa mutatja. A legörvendetesebb ezek közt az *Ujlaki A.* »Csend-élet« cz. beszély-gyűjteménye, melyben nem kölesön vett, de ensze-mekkel látott emberek mozognak, szenvednek és örülnek. Az is ritkaság, hogy fővárosi szedő létere magyarosan ír s hogy saját elmeszüleményeit önkezüleg fordította át az irás végességéből az ólom és sajtó révén intő halhatatlanságra. — I. D. A mutatóba küldött sorok után nem biztathatjuk a folytatásra. — H. L. Nap-tár indult. Az apróságokból néhányat most; a többit egy napilap-nak adtuk át. Amit a császáriak 1850-ben nálunk akartak létesíteni, azt meghonosították Bosnyákországban. Nem is kell hát a messze Dahomejbe mennünk, hogy mássát leljük. Köszönet és üdvözet. — *Alp-ris* Épen kapóra. A »Kaczagó Themis«-ben sok hasonmását fogja ön lenni. A vig és elmés szerzők (*Füredi és Gáhi*) a Dickens-től inaugurált genret, melyet azóta nem csekély jelentőségre emelkedett írók (ilyen a t. k. Dóczy is) folytattak, a törv. széki tárgyalások kifogyhatatlan »emberi comediójáj«-nak majd humo-ros, majd tragikus jeleneteinek fölütetésével: ebben a két jó-kedvű s tehetséges íróban hű és hivatott művelőkre talált. Az igazság istenaszonyának naplójából kitépett ezen levelek minden gondolkodó főnek s felebarátilag érző szívnek bő anyagot szolgál-tatnak. (A takaros könyv kiadója Nádor Kálmán.) — K. R. Mi ki-vagy nevetni valót lelt ön abban a méltányos számlában? Falu bikáját nem adják ingyen, misét sem mondanak isten nevében, csak isten nevéhez. — *Tobias*. Akadt a sorban. Folytassa. — *Regi előfizető*. Ne akarja öt tanultabbnak, mint a minő. Mikszáth Kál-mánt talán elrontanak az új nyelvek s a nehéz tudás. Csak ugy írjon nekünk, a hogy eddig cselekedte; ne kottából fuvalázzon. de ágról fűtyörésszen; s ne pápaszemre arczal olvasson, de meleg kályha mellett meséljen. Összegyűjtött munkáit díszes kállitásban képekkel tarkítva hirdetik most a Révai testvérek, 3 éves fűzetjét 35 krjával. Végre egy csomóban fogjuk birni a kedves elbeszélőnek szórványosan megjelent műveit. — R. F. Nem elég furák. — *Mnr.* Ó bor zamatban, öreg hegedű hangban nemesedik. A régi élcz idők jártával veszt. Az ő nga k-cses begyével már az 50-es években mu-latoztak. — Cz. M. Annyi igaz, hogy p. Gyulay Pálnak jobb a sty-lusa; de azért aki nem úgy tud mint ő, még nem nevetséges. — B. A. Megrajzoltatjuk. — *Fürge* Ügyesek. — Szbdk. A »péké-szet« tudományához nem értvén, nem lehetünk benne bírák. Hanem azért Döntő uramnak legyen megengedve, hogy benne is fölfortyanjon a kovász, ha bosszantják. A fővárosi pék-ariszto-krácia említett zászlósát, Br. E—mayert, nem ismerjük, de rá akadunk, csak merjen a sütemény árának emelése mellett bu-zogni! — F. L. A mostánival a m. heti is sorát várja. — B. A. Abban St. D. urnak igaza van, hogy a pöczegődörből, legalább a magyar helyesírás törvényei szerint, nem terjed »böz«. Felhívása többi részének orthopöczografájából kikotorani a szemetet, nem a mi hivatásunk. — *Bajusz*. Nem jól vág. — R. Jeles dolgok. — B. A. Sikerrel járt. — K. K. Sok is, jó is. — B. S. A javát a jövő évi naptárba szánjuk. — Frks. Most sem járt üresen. De azért ne oly görcsösen azzal a dicsőséggel! Egy pár kathed. hóbert még nem elég a halhatatlanságra. Az effélet csak akkor közöljük, ha jobb nincs. — *Mskicz* A »B. M. Kzluy«-ben méltán megrótt visszaadás, egy cs. és. k. faközpönyegnek az aszfaltra való előre tolazkodása, fájdalom, nem a B. J. toruma előtt lelheti elbirálá-sát. Mi csak elítélhetjük. — D. S. Kiadatott a »B. J.« jogtudomá-nyi osztályának.

Felelős szerkesztő: CSICSERI BORS.

A mai számban megjelent Kertész hirdetésére vonatkozólag, ajánljuk esetleges levélbeli rendelést nem utolsó napra halasztani, mert Kertésznél a karácsony előtti napokban, mint tapasztaltuk, tálsok dolog van.